

KIRJOITUKSIA NYKYPÄIVIEN KYSYMYKSISTÄ

I

SODAN VAARASTA

Tuskin voidaan epäillä sitä, etteikö nykypäivien peruskysymyksenä olisi uuden imperialistisen sodan vaara. Kysymys ei ole jostain epämääräisestä ja epäaineellisesta uuden sodan „vaarasta“. Kysymys on uuden sodan realisesta ja todellisesta vaarasta yleensä ja Neuvostoliittoa vastaan erikoisesti.

Se maailman ja vaikutusalueiden uudelleenjakoa, joka suoritettiin viime imperialistisen sodan tuloksena, on ehtinyt jo „vanhettua“. Eräitä uusia maita (Amerikka, Japani) on noussut etualalle. Eräitä vanhoja maita (Englanti) jää taka-alalle. Kapitalistinen Saksa, joka Versaillesissa oltiin vähällä haudata, elpyy ja kasvaa voimistuen yhä enemmän. Ylöspäin kiipeää myös porvarillinen Italia silmäillen kateellisesti Ranskaa.

On käynnissä raivokas taistelu menekkimarkkinoista, pääomien vientimarkkinoista, näille markkinoille johtavista meri- ja maateistä, maailman uudesta uudelleenjakamisesta. Kasvavat ristiriidat Amerikan ja Englannin välillä, Japanin ja Amerikan välillä, Englannin ja Ranskan välillä, Italian ja Ranskan välillä.

Kasvavat ristiriidat kapitalististen maiden sisällä puhjeten aika-ajoittain esiin proletariaatin avointen vallankumouksellisten esiintymisten muodossa (Englanti, Itävalta).

Kasvavat ristiriidat imperialistisen maailman ja riippuvaisten maiden välillä puhjeten tämän tästä esiin avointen selkkausten ja vallankumouksellisten purkausten muodossa (Kiina, Indonesia, Pohjois-Afrikka, Etelä-Amerikka).

Mutta näiden kaikkien ristiriitojen kasvu merkitsee vakautumisen tosiasiaista huolimatta maailman kapitalismin kriisin kasvua, kriisin, joka on verrattomasti syvempi kuin viimeisen imperialistisen sodan edellä ollut kriisi. Neuvostoliiton, proletariaatin diktatuurin maan olemassaolo ja menestyminen vain syventää ja kärjistää tätä kriisiä.

Ei ole ihme, että imperialismi valmistautuu uuteen sotaan pitäen sitä ainoana keinona tästä kriisistä pääsemiseksi. Aseistuksen ennenkuulumaton kasvu, porvarillisten hallitusten yleinen suuntautuminen fasistisiin „hallinto“-menetelmiin, ristiretki kommunisteja vastaan, raivokas ajojahti Neuvostoliittoa vastaan, suoranainen interventio Kiinaan — nämä kaikki ovat eri puolia samassa ilmiössä, valmistautumisessa uuteen sotaan maailman uudelleenjakamiseksi.

He, imperialistit, olisivat jo kauan sitten alkaneeet tappelun keskenään, ellei olisi olemassa kommunistisia puolueita, jotka taistelevat päättäväisesti imperialistisia sotia vastaan, ellei olisi Neuvostoliittoa, jonka rauhanpolitiikka on painavana punnuksena uuden sodan lietsojien jaloissa, ellei olisi pelkoa toistensa

heikentämisestä, joka helpottaisi imperialistisen rintaman uutta murtamista.

Viimemainittu seikka, s.o. pelko heikentää toisiaan ja helpottaa siten imperialistisen rintaman uutta murtamista, on mielestäni eräs niitä tärkeitä tekijöitä, jotka toistaiseksi pidättävät pyrkimystä keskinäiseen tappeluun.

Tästä johtuu tunnettujen imperialistipiirien „luonnollinen“ pyrkimys siirtää oman leirinsä ristiriidat taka-alalle, peitellä niitä toistaiseksi, muodostaa imperialistien yhteisrintama ja alkaa sitten sotaretki Neuvostoliittoa vastaan voidakseen edes osittaisesti, edes tilapäisesti ratkaista kapitalismin syvenevän kriisin Neuvostoliiton kustannuksella.

Se seikka, että aloitteenteon tässä asiassa, imperialistien yhteisrintaman muodostamisessa Neuvostoliittoa vastaan, on ottanut itselleen Englannin porvaristo ja sen taisteluesikunta, vanhoillisten puolue,— tämä seikka ei ole meille mitään odottamatonta. Englannin kapitalismi on ollut, on ja tulee olemaan kansanvallankumousten raivokkain tukahduttaja. XVIII vuosisadan lopulla tapahtuneen Ranskan suuren porvarillisen vallankumouksen ajoista aina nykyään tapahtuvaan Kiinan vallankumoukseen saakka Englannin porvaristo on aina ollut ja on edelleenkin ihmiskunnan vapausliikkeen tukahduttajien ensi riveissä. Neuvostomaan ihmiset eivät koskaan unohda niitä väkivaltekoja, ryöstöjä ja sotilaallisia päällekkarkauksia, joiden kohteeksi maamme joutui muutama vuosi sitten Englannin kapitalistien ansiosta. Mitä ihmeteltävää siinä on, jos Englannin pääoma ja sen vanhoillinen puolue ottaa jälleen tehtäväkseen johtaa sotaa maail-

man proletaarisen vallankumouksen tulipesäkettä vastaan, Neuvostoliittoa vastaan?

Mutta Englannin porvaristo ei halua sotia omin voimin. Se on aina pitänyt parempana käydä sotaa vierain voimin. Ja toisinaan se on todellakin onnistunut löytämään hölmöjä, jotka ovat valmiit kantamaan sille kastanjat tulesta.

Siten oli asia Ranskan suuren porvarillisen vallankumouksen aikana, jolloin Englannin porvariston onnistui muodostaa Euroopan valtioiden liitto vallankumouksellista Ranskaa vastaan.

Siten oli asia Lokakuun vallankumouksen jälkeen Neuvostoliitossa, jolloin Englannin porvaristo, hyökättyään Neuvostoliiton kimppuun, yritti luoda „neljäntoista valtion liittoa“ ja jolloin se siitä huolimatta lyötiin ulos Neuvostoliiton rajojen sisältä.

Siten on asia nykyään Kiinassa, jossa Englannin porvaristo yrittää luoda yhteisrintamaa Kiinan vallankumousta vastaan.

On täysin ymmärrettävää, että valmistautuessaan sotaan Neuvostoliittoa vastaan vanhoillisten puolue on jo useamman vuoden aikana suorittanut valmistelutöitä suurten ja pienten valtioiden „pyhän allianssin“ muodostamiseksi Neuvostoliittoa vastaan.

Kun ennen, aina viime aikoihin asti, tätä vanhoillisten valmistelutyötä on tehty enemmän tai vähemmän peitetyssä muodossa, niin nyt, viime aikoina, he ovat siirtyneet „suoranaisiin tekoihin“ suunnaten Neuvostoliittoa vastaan avoimia iskuja ja yrittäen kaikkien nähden kyhätä kokoon kuuluisan „pyhän allianssin“.

Ensimmäisen avoimen iskun Englannin vanhoillisten hallitus antoi Pekingissä neuvostolähetystä vastaan suoritetun hyökkäyksen aikana. Tällä hyökkäyksellä oli ainakin kaksi tarkoitusta. Sen piti löytää „hirveitä“ asiakirjoja Neuvostoliiton „hajoittavasta“ työstä, joiden tehtävänä oli luoda yleisen suuttumuksen ilmapiiri ja maaperä yhteisrintamalle Neuvostoliittoa vastaan. Sen piti saada aikaan sotilaallinen selkkkaus Pekingin hallituksen kanssa ja saada Neuvostoliitto ja Kiina keskenään sotaan.

Kuten tunnettua, tämä isku epäonnistui.

Toinen avoin isku annettiin Lontoossa, kun suoritettiin hyökkäys „Arkosiin“ ja katkaistiin suhteet Neuvostoliittoon. Tämän iskun tarkoituksena oli luoda yhteisrintama Neuvostoliittoa vastaan, aloittaa Neuvostoliiton diplomaattinen saarto koko Euroopassa ja provosoida joukko Neuvostoliiton kanssa solmittujen sopimussuhteiden purkamisia.

Kuten tunnettua, tämäkin isku epäonnistui.

Kolmas isku annettiin Varsovassa Voikovin murhan järjestämisen muodossa. Voikovin murhalla, joka oli vanhoillisten puolueen asiamiesten järjestämä, piti sen suunnittelijain laskelmien mukaan olla Sarajevon laukauksen merkitys ja vetää Neuvostoliitto sotilaalliseen selkkaukseen Puolan kanssa.

Kaikesta päätellen tämäkin isku on epäonnistunut.

Mistä johtuu, että näillä iskuilla ei ole toistaiseksi ollut sellaista tehoa kuin vanhoilliset niiltä odottivat?

Eri porvarillisten valtioiden etujen ristiriidoista, joista valtioista monet ovat kiinnostettuja taloudellisten suhteiden säilyttämisestä Neuvostoliiton kanssa.

Neuvostohallituksen lujasti ja horjumattomasti noudattamasta Neuvostoliiton rauhanpolitiikasta.

Englannista riippuvaisten valtioiden, olkoonpa kysymys Tshangtsolinin valtiosta tai Pilsudskin valtiosta, haluttomuudesta olla vanhoillisten tahdottomina välikappaleina omien etujensa vahingoksi.

Kunnianarvoiset loordit eivät nähtävästi halua ymmärtää sitä, että jokaisella valtiolla, olkoonpa se vaikka kaikkein pieninkin, on taipumus pitää itseään määrätynlaisena yksikkönä, joka pyrkii elämään omaa elämäänsä eikä halua saattaa olemassaoloaan yhden kortin varaan vanhoillisten kauniiden silmien vuoksi. Englannin vanhoilliset unohtivat näiden kaikkien seikkojen huomioimisen.

Merkitseekö tämä sitä, että tuollaisia iskuja ei tule enää olemaan? Ei, ei merkitse. Päinvastoin, se merkitsee vain sitä, että iskut tulevat toistumaan uudella voimalla.

Näitä iskuja ei voida pitää sattumana. Ne ovat kasvaneet luonnollisesti koko kansainvälisestä tilanteesta, Englannin porvariston asemasta niin „emämaassa“ kuin siirtomaissakin, vanhoillisten puolueen asemasta hallitsevana puolueena.

Koko nykyinen kansainvälinen tilanne, kaikki tosiasiat Englannin hallituksen „operatioista“ Neuvostoliittoa vastaan, sekä se, kun se järjestää Neuvostoliiton finanssisaartoa, että se, kun se käy salaisia neuvotte-luja valtioiden kanssa politiikasta Neuvostoliittoa vastaan, että se, kun se avustaa Ukrainan, Gruusian, Azerbaidzhanin, Armenian y. m. emigrantti-„hallituk-sia“ tarkoituksella järjestää kapinoita Neuvostoliiton näissä maissa, kuin myös se, kun se rahoittaa vakoi-

lijoiden ja terroristien ryhmiä, jotka räjäyttelevät siltoja, polttavat tehtaita ja terrorisoivat Neuvostoliiton täysivaltaisia lähetystöedustajia, — kaikki se on meille selvänä osoituksena siitä, että Englannin vanhoillisten hallitus on ryhtynyt lujasti ja päättäväisesti järjestämään sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Eikä missään tapauksessa saa pitää mahdottomana sitä, että visseissä oloissa vanhoilliset voivat onnistua saamaan kokoon jonkinlaisen sotaliiton Neuvostoliittoa vastaan.

Mitkä ovat meidän tehtävämme?

Tehtävänä on nostaa hälytys Euroopan kaikissa maissa uuden sodan vaarasta, kohottaa kapitalististen maiden työläisten ja sotilaiden valppautta ja valmistaa joukkoja väsymättä siihen, että porvarillisten hallitusten kaikki ja kaikenlaiset yritykset uuden sodan järjestämiseksi voitaisiin ottaa vastaan vallankumouksellisen taistelun koko voimalla.

Tehtävänä on naulita häpeäpaaluun kaikki ne työväenliikkeen toimihenkilöt, jotka „pitävät“ uuden sodan vaaraa „keksintönä“, jotka rauhoittelevat työläisiä pasifistisella valheella, jotka sulkevat silmänsä näkemästä sitä, kuinka porvaristo valmistelee uutta sotaa, sillä nuo ihmiset haluavat, että sota tulisi työläisille yllätyksenä.

Tehtävä on siinä, että huolimatta vihollistemme provokatoorisista hyökkäilyistä, huolimatta arvovaltaamme kohtaan suunnatuista pistoksista Neuvostohallitus harjoittaisi edelleenkin varmasti ja horjumattomasti rauhanpolitiikkaa, rauhanomaisten suhteiden politiikkaa.

Vihollisleirin provokaattorit ärsyttävät ja tulevat edelleenkin ärsyttämään meitä väittäen, että meidän

rauhanpolitiikkamme johtuu meidän heikkoudestamme, armeijamme heikkoudesta. Se saa toisinaan vimmoihinsa eräitä tovereitamme, jotka ovat alttiita provokatiolle ja vaativat „jyrkkiin“ toimenpiteisiin ryhtymistä. Se on heikkohermoisuutta. Se on maltillisuuden puutetta. Me emme voi emmekä saa tanssia vihollistemme pillin mukaan. Meidän on kuljettava omaa tietämme puolustaen rauhan asiaa, osoittaen oman rauhantahtomme, paljastaen vastustajamme rosvoaiheet ja tuoden heidät esiin sodanlietsojina.

Sillä vain tällainen politiikka tekee meille mahdolliseksi liittää Neuvostoliiton työtätekevät joukot yhtenäiseksi taisteluleiriksi, jos vihollinen pakottaa, tai oikeammin, silloin, kun vihollinen pakottaa meidät sotaan.

Mitä tulee meidän „heikkouteemme“ tai armeijamme „heikkouteen“, niin sen suhteen eivät meidän vihollisemme ensi kertaa erehdy. Noin kahdeksan vuotta sitten, jolloin Englannin porvaristo lähti interventioon Neuvostoliittoa vastaan ja Churchill uhkasi „neljäntoista valtion“ sotaretkellä, porvarillinen lehdistö kirkui samalla tavalla armeijamme „heikkoudesta“, mutta koko maailma tietää, että voitokas armeijamme heitti englantilaiset interventit ja heidän liittolaisensa häpeään saatettuna ulos meidän maamme rajojen sisältä.

Uuden sodan lietsojille ei olisi pahitteeksi muistaa tämä.

Tehtävänä on kohottaa maamme puolustuskuntoisuutta, kohottaa kansantalouttamme, parantaa teollisuuttamme, sekä sota- että siviiliteollisuuttamme, kohottaa maamme työläisten, talonpoikain ja puna-

armeijalaisten valppautta karaisten heissä tahtoa sosialistisen isänmaan puolustamiseen ja tehdä loppu leväperäisyydestä, jota valitettavasti ei olla vielä likimainkaan hävitetty.

Tehtävänä on lujittaa selustaamme ja puhdistaa se saastasta kavahtamatta „jaloarvoisimpien“ terroristien ja tehtaittemme murhapolttajain tuhoamista, sillä maamme puolustus on mahdotonta ilman lujaa vallankumouksellista selustaa.

Hiljattain saatiin Englannin työväenliikkeen tunnettujen toimihenkilöiden Lansburyn, Maxtonin ja Brocwayn vastalause venäläisten ruhtinaiden ja aate-
listen riveistä lähtöisin olleiden kahdenkymmenen terroristin ja murhapolttajan ampumisen johdosta. Minä en voi pitää näitä Englannin työväenliikkeen toimihenkilöitä Neuvostoliiton vihollisina. Mutta he ovat pahempia kuin viholliset.

He ovat pahempia kuin viholliset, sillä nimittäessään itseään Neuvostoliiton ystäviksi he siitä huolimatta helpottavat vastalauseellaan venäläisiä tilanherroja ja englantilaisia kyttiä järjestämään edelleenkin Neuvostoliiton edustajain murhia.

He ovat pahempia kuin viholliset, sillä vastalauseellaan he yrittävät kääntää asiaa siihen suuntaan, että Neuvostoliiton työläiset joutuisivat aseettomina verivihollistensa eteen.

He ovat pahempia kuin viholliset, sillä he eivät halua käsittää, että kahdenkymmenen „jaloarvoisimman“ ampuminen on vallankumouksen välttämätön itsepuolustustoimenpide.

Ei suotta sanota: „pelastakoon herra meidät tällaisilta ystäviltä, vihollisista me selviydymme itse“.

Mitä tulee kahdenkymmenen „ylhäisyyden“ ampuamiseen, niin tietäkööt Neuvostoliiton viholliset, sekä ulkoiset viholliset että sisäiset viholliset, että proletariaatin diktatuuri Neuvostoliitossa elää ja sen käsi on luja.

Mitä tämän kaiken jälkeen pitäisi sanoa meidän kovaonnisesta oppositiostamme sen uusien hyökkäysten johdosta puoluetta vastaan uuden sodan vaaran hetkellä? Mitä pitäisi sanoa siitä, että se, tämä samainen oppositio, katsoi sopivaksi sodan uhkan yhteydessä voimistaa hyökkäilyjään puoluetta vastaan? Mitä hyvää voi olla siinä, kun se sen sijaan, että liittyisi lujasti puolueen ympärille ulkoista vaaraa vastaan, katsoo sopivaksi käyttää hyväkseen Neuvostoliiton tilanteen vaikeuksia uusia hyökkäilyjään varten puoluetta vastaan? Onko oppositio todellakin Neuvostoliiton voittoa vastaan tulevissa taisteluissa imperialismin kanssa, Neuvostoliiton puolustuskuntoisuuden kohottamista vastaan, selustamme lujittamista vastaan? Tai ehkä se on räiskyvillä vasemmistolaisilla fraaseilla peitettyä pelkuruutta uusien vaikeuksien edessä, rintamakaruruutta, halua päästä vastuunalaisuudesta?..

II

KIINASTA

Nykyään, jolloin Kiinan vallankumous on astunut uuteen kehitysvaiheeseen, me voimme tehdä kuljetusta taipaleesta jonkinlaisen yhteenvedon ja käsitellä kysymystä sen linjan tarkastamisesta, jota Komintern on toteuttanut Kiinan suhteen.

On olemassa eräitä leninismiin taktillisia periaatteita, joita huomioon ottamatta vallankumouksen oikea johtaminen ja Kominternin Kiinassa toteuttaman linjan tarkastaminen on mahdotonta. Meidän oppositiolaisemme ovat jo kauan sitten unohtaneet nämä periaatteet. Mutta juuri sen vuoksi, kun oppositiota vaivaa muistamattomuus, on niistä yhä uudelleen muistutettava.

Tarkoitan leninismiin sellaisia taktillisia periaatteita kuin:

a) se periaate, että on välttämättä huomioitava kansallinen erikoisuus ja kansallinen omalaatuisuus jokaisessa eri maassa laadittaessa Kominternin johtavia ohjeita näiden maiden työväenliikettä varten;

b) se periaate, että jokaisen maan kommunistisen puolueen on välttämättä käytettävä pieninkin mahdollisuus proletariaatin turvaamiseksi joukkoluontoisella liittolaisella, vaikkapa väliaikaisellakin, horjuvalla, kestävämmällä ja epävarmalla liittolaisella;

c) se periaate, että otetaan välttämättä huomioon se totuus, että miljoonaisten joukkojen poliittista kasvatusta varten pelkkä propaganda ja agitatio ei ole riittävää, vaan että sitä varten on tarpeen joukkojen oma poliittinen kokemus.

Näiden leninismiin taktillisten periaatteiden huomioiminen on mielestäni se välttämätön ehto, jota ilman Kominternin linjan marxilainen tarkastaminen Kiinan vallankumouksessa on mahdoton.

Tarkastelkaamme Kiinan vallankumouksen kysymyksiä näiden taktillisten periaatteiden valossa.

Huolimatta puolueemme aatteellisesta kasvusta meillä on vielä puolueessa valitettavasti sen lajin

„johtajia“, jotka vilpittömästi uskovat, että Kiinan vallankumousta voidaan johtaa niin sanoakseni sähkölennättimen kautta, Kominternin tunnettujen, kaikkien hyväksymien yleisten perusajatusten pohjalla ottamatta huomioon Kiinan talouden, Kiinan poliittisen järjestelmän, Kiinan kulttuurin, kiinalaisten tapojen ja perinteiden kansallisia erikoisuuksia. Nämä „johtajat“ eroavatkin todellisista johtajista oikeastaan juuri siinä, että heillä on taskussaan aina pari kolme valmista formulaa, jotka ovat „kelvollisia“ kaikkia maita varten ja ovat „välttämättömiä“ kaikenlaisissa oloissa. Heillä ei ole kysymystä siitä, että jokaisessa maassa otettaisiin huomioon se, mikä on kansallisesti erikoista ja kansallisesti omalaatuista. Heillä ei ole kysymystä Kominternin yleisten perusajatusten sitomisesta jokaisen eri maan vallankumouksellisen liikkeen kansallisiin erikoisuuksiin, kysymystä Kominternin yleisten perusajatusten sopeuttamisesta eri maiden kansallisiin ja valtiollisiin erikoisuuksiin.

He eivät käsitä, että nyt, jolloin kommunistiset puolueet ovat kasvaneet ja tulleet joukkopuolueiksi, johtamisen päätehtävä on siinä, että löydetään, havaitaan ja taitavasti yhdistetään liikkeen kansallisesti erikoiset piirteet jokaisessa maassa Kominternin yleisten perusajatusten kanssa, jotta kommunistisen liikkeen peruspäämäärät voitaisiin tehdä käytännöllisesti toteutettaviksi ja helpottaa niiden toteuttamista.

Siitä johtuvat yritykset kaavallistaa johtaminen kaikkiin maihin soveltuvaksi. Siitä johtuvat yritykset juurruttaa mekaanisesti eräitä yleisiä formuloja ottamatta huomioon liikkeen konkreettisia ehtoja eri maissa. Siitä johtuu, että näiden johtajapahasten

johtamisen perustuloksena on ainaisia selkkauksia formuloiden ja vallankumouksellisen liikkeen välillä eri maissa.

Meidän oppositiolaisemme kuuluvat nimenomaan juuri tuollaisiin johtajapahasiin.

Oppositio on kuullut, että Kiinassa tapahtuu porvarillinen vallankumous. Samalla se tietää, että porvarillinen vallankumous tapahtui Venäjällä porvaristoa vastaan. Tästä valmis formula Kiinaa varten: alas kaikenlainen yhteinen toiminta porvariston kanssa, eläköön kommunistien viipymätön poistuminen Kuomintangista (huhtikuu 1926).

Mutta oppositio on unohtanut, että erotukseksi vuoden 1905 aikaisesta Venäjästä Kiina on imperialismin sortama puolisiirtomaa, että tämän vuoksi Kiinan vallankumous ei ole pelkästään porvarillinen vallankumous, vaan tyypiltään imperialisminvastainen porvarillinen vallankumous, että imperialismi pitää Kiinassa käsissään teollisuuden, kaupan ja liikenteen tärkeimpiä lankoja, että imperialismiin sorto ei koske vain Kiinan työtätekeviä joukkoja, vaan myöskin Kiinan porvariston erinäisiä kerroksia, että tämän vuoksi Kiinan porvaristo voi määrättyissä oloissa ja määrätyn ajan kuluessa tukea Kiinan vallankumousta.

Kuten tunnettua, käytännössä se on niin tapahtunutkin. Jos otetaan Kiinan vallankumouksen Kantonin kausi, kansallisten joukkojen Jangtse joelle saapumisen kausi, kausi ennen Kuomintangin kahtiajakautumista, niin ei voida olla tunnustamatta sitä, että Kiinan porvaristo tuki Kiinan vallankumousta, että Kominternin linja yhteisen toiminnan sallittavuudesta

tämän porvariston kanssa määrätyksi ajaksi ja määrätyillä ehdoilla osoittautui aivan oikeaksi.

Seurauksena oli opposition perääntyminen entisestä formulastaan ja „uuden“ formulan julistaminen: yhteinen toiminta Kiinan porvariston kanssa on välttämätöntä, kommunistien ei pidä poistua Kuomintangista (huhtikuu 1927).

Se oli oppositiolle ensimmäinen rangaistus, jonka se sai siitä, ettei se halua ottaa huomioon Kiinan vallankumouksen kansallisia erikoisuuksia.

Oppositio on kuullut, että Pekingin hallitus torailee imperialistivaltioiden edustajain kanssa Kiinan tulliautonomian kysymyksestä. Oppositio tietää, että tulliautonomia on tarpeen ennen kaikkea Kiinan kapitalisteille. Siitä valmis formula: Kiinan vallankumous on kansallinen, imperialisminvastainen siksi, että sen peruspäämääränä on Kiinan tulliautonomian valloittaminen.

Mutta oppositio on unohtanut, että imperialismin voima Kiinassa ei ole pääasiallisesti Kiinan tullirajoituksissa, vaan siinä, että se omistaa siellä tehtaita, kaivoksia, rautateitä, höyrylaivoja, pankkeja ja kaupakonttoreja, jotka imevät monimiljoonaisen Kiinan työläisten ja talonpoikain verta.

Oppositio on unohtanut, että Kiinan kansan vallankumouksellinen taistelu imperialismia vastaan johtuu ennen kaikkea ja pääasiallisesti siitä, että imperialismi on Kiinassa se voima, joka tukee ja innoittaa Kiinan kansan välittömiä riistäjiä — feodalleja, militaristeja, kapitalisteja, byrokraatteja j.n.e., että Kiinan työläiset ja talonpojat eivät voi lyödä

näitä riistäjiään käymättä samalla vallankumouksellista taistelua imperialismia vastaan.

Oppositio unohtaa, että juuri tämä seikka on eräs niitä perustekijöitä, jotka tekevät mahdolliseksi sen, että Kiinan porvarillinen vallankumous kasvaessaan muuttuu sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Oppositio unohtaa, että se, joka julistaa Kiinan imperialisminvastaisen vallankumouksen vallankumoukseksi tulliautonomian puolesta, se kieltää sen mahdollisuuden, että Kiinan porvarillinen vallankumous kasvaessaan muuttuu sosialistiseksi vallankumoukseksi, sillä hän luovuttaa Kiinan vallankumouksen johdon Kiinan porvaristolle.

Ja tosiasiat sitten todellakin osoittivat, että tulliautonomia on tosiasiallisesti Kiinan porvariston ohjelma, sillä sellaisetkin vannoutuneet taantumukselliset kuin Tshangtsolin ja Tshangkaishek kannattavat nyt epä-tasavertaisten sopimusten kumoamista ja Kiinan tulliautonomian pystyttämistä.

Siitä johtuu opposition kaksinaisuus, yritykset livahtaa omasta tulliautonomian formulastaan, yritykset salakähmää luopua siitä ja liittyä Kominternin kantaan, että Kiinan porvarillisella vallankumouksella on mahdollisuus kasvaessaan muuttua sosialistiseksi vallankumoukseksi.

Se oli toinen rangaistus oppositiolle, jonka se sai siitä, että se ei halua tutkia vakavasti Kiinan vallankumouksen kansallisia erikoisuuksia.

Oppositio on kuullut, että Kiinan maaseudulle on tunkeutunut kaupporvaristoa, joka vuokraa maata varattomille talonpojille. Oppositio tietää, että kauppias ei ole feodaali. Tästä valmis formula: feodalis-

min jätteillä, ja siis myös talonpoikaiston taistelulla feodaalisia jätteitä vastaan, ei ole vakavaa merkitystä Kiinan vallankumouksessa, että Kiinassa ei ole nyt pääasiana agraarivallankumous, vaan Kiinan valtiollinen tulliriippumattomuus imperialismin maista.

Mutta oppositio ei näe, että Kiinan talouden omalaatuisuutena ei ole kauppiaspääoman tunkeutuminen maaseudulle, vaan se, että feodaalisten jätteiden **vallitseminen** yhtyy kauppiaspääoman olemassaolon kanssa Kiinan maaseudulla talonpoikaiston riiston ja sorron feodaalis-keskiaikaisten menetelmien säilyessä.

Oppositio ei käsitä, että Kiinan nykyinen sotilasbyrokraattinen kone, joka raakalaismaisesti ryöstää ja sortaa Kiinan talonpoikaistoa, on asiallisesti poliittinen päällysrakennus tälle feodaalisten jätteiden ja feodaalisten riistomenetelmien **vallitsevan** aseman yhdistymiselle kauppiaspääoman olemassaolon kanssa maaseudulla.

Ja tosiasiat sitten todellakin osoittivat, että Kiinassa alkoi valtava agraarivallankumous, joka on suunnattu ennen kaikkea ja etupäässä Kiinan pieniä sekä suuria feodaaleja vastaan.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että tämä vallankumous on saanut mukaansa kymmeniä miljoonia talonpoikia ja sillä on tendenssi laajeta koko Kiinaa käsitteväksi.

Tosiasiat ovat osoittaneet, että Kiinassa ei ole vain olemassa feodaaleja, todellisia ja eläviä feodaaleja, vaan että ne myöskin pitävät monissa maakunnissa valtaa käsissään, alistavat tahtoonsa armeijan päällystön, alistavat vaikutukseensa Kuomintangin

johdon ja antavat Kiinan vallankumoukselle iskun toisensa jälkeen.

Jos tämän jälkeen kiellettäisiin feodaalisten jätteidensä ja feodaalisen riistojärjestelmän olemassaolo sarron perusmuotona Kiinan maaseudulla, jos tämän jälkeen ei tunnustettaisi agraarivallankumousta Kiinan vallankumouksellisen liikkeen tärkeimpänä tosiasiana tällä ajankohdalla, — niin se merkitsisi esiintymistä silminnähtäviä tosiasioita vastaan.

Tästä johtuu opposition perääntyminen entisestä formulastaan feodaalisia jätteitä ja agraarivallankumousta koskevassa kysymyksessä. Tästä johtuu opposition yritys ryömiä pois entisestä formulastaan ja tunnustaa vaieten Kominternin kanta oikeaksi.

Se on kolmas rangaistus oppositiolle sen haluttomuudesta ottaa huomioon Kiinan talouden kansallisia erikoisuuksia.

J.n.e., j.n.e.

Eriäväisyys formuloiden ja todellisuuden välillä — sellainen on oppositioon kuuluvien johtajapahasten osa.

Ja tämä eriäväisyys on suoranainen tulos siitä, että oppositio hylkää sen leninisin tunnetun taktillisen periaatteen, että on välttämättä huomioitava kansallisesti erikoinen ja kansallisesti omalaatuinen jokaisen eri maan vallankumouksellisessa liikkeessä.

Lenin määrittelee tämän periaatteen näin:

„Koko kysymys on nyt siitä, että kunkin maan kommunistit ottaisivat täysin tietoisesti huomioon niin opportunismia ja „vasemmistolaisia“ kaavaoppisuutta vastaan käytävän taistelun periaatteelliset perustehtävät kuin myöskin ne konkreettiset erikoispiirteet, joita tämä taistelu saa ja joita sen ehdottomasti

pitää saada kussakin eri maassa sen talouden, politiikan, kulttuurin, kansallisen kokoonpanon (Irlanti y.m.), sen siirtomaiden, sen uskonnollisten suuntien y.m.s. omaperäisten piirteiden mukaisesti. Kaikkialla tuntuu, laajenee ja kasvaa tyytymättömyys II Internationalea kohtaan sekä sen opportunismiin vuoksi että sen taitamattomuuden tai kykenemättömyyden vuoksi todella keskitetyn, todella johtavan keskuksen luomisessa, joka pystyisi ohjaamaan vallankumouksellisen proletariaatin kansainvälistä taktiikkaa sen taistelussa koko maailman neuvostotasavallan puolesta. On välttämättä tehtävä itselleen selväksi, ettei tällaista johtavaa keskusta voida missään tapauksessa luoda kaavamaisesti, mekaanisesti tasoittamalla ja samanlaistamalla taistelun taktilliset säännöt*. Niin kauan kuin on olemassa kansallisia ja valtiollisia eroavaisuuksia eri kansojen ja maiden välillä, — ja nämä eroavaisuudet tulevat säilymään vielä hyvin, hyvin kauan vieläpä senkin jälkeen, kun proletariaatin diktatuuri on pystytetty maailman mitassa, — niin kauan kaikkien maiden kommunistisen työväenliikkeen yhtenäinen kansainvälinen taktiikka ei vaadi poistamaan monimuotoisuutta eikä hävittämään kansallisia eroavaisuuksia (se on nykyään joutava haave), vaan kommunismin pääperiaatteiden (Neuvostovalta ja proletariaatin diktatuuri) sellaista soveltamista, että näitä periaatteita muodoltaan sopivasti muutellaan yksityiskohdissaan, sovelletaan ja sovitetaan niitä oikein kansallisiin ja kansallis-valtiollisiin eroavaisuuksiin. On tutkittava, opittava, löydettävä, arvattava ja huomattava oikein se, mikä on kansallisesti erikoista, kansallisesti ominaista kullekin maalle sen ryhtyessä ratkaisemaan konkreettisesti samaa kansainvälistä tehtävää — opportunismiin ja vasemmistolaisen kaavaoppisuuden voittamista työväenliikkeen sisällä, porvariston kukistamista, neuvostotasavallan ja proletariaatin diktatuurin pystyttämistä* — ja se on nyt päätehtävä nykyisellä historian ajankohdalla kaikissa edistyneimmissä (eikä ainoastaan edistyneimmissä) maissa“ (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“, XXV osa, s. 227—228).

* Alleiviivaus minun. J. St.

Kominternin linja on tämän leninismän taktillisen periaatteen välttämättömän huomioimisen linja.

Opposition linja sitä vastoin on tästä taktillisesta linjasta luopumisen linja.

Tässä luopumisessa onkin opposition onnettomuuksien alkujuuri Kiinan vallankumouksen luonnetta ja perspektiivejä koskevissa kysymyksissä.

* * *

Siirtykäämme tarkastelemaan leninismän toista taktillista periaatetta.

Kiinan vallankumouksen luonteesta ja perspektiiveistä johtuu kysymys proletariaatin liittolaisista sen taistelussa vallankumouksen voiton puolesta.

Kysymys proletariaatin liittolaisista on Kiinan vallankumouksen eräs pääkysymys. Kiinan proletariaatin edessä on mahtavia vihollisia: pienet ja suuret feodaalit, vanhojen ja uusien militaristien sotilaallis-byrokraattinen koneisto, vastavallankumouksellinen kansallinen porvaristo, Idän ja Lännen imperialistit, jotka ovat kahmineet Kiinan talouselämän tärkeimmät langat käsiinsä ja varmistavat oikeutensa Kiinan kansan riistämiseen sotajoukoilla ja laivastolla.

Näiden mahtavien vihollisten lyömiseksi on kaiken muun lisäksi välttämätön proletariaatin joustava ja harkittu politiikka, kyky käyttää hyväkseen jokaista rakoa vihollisen leirissä, kyky löytää itselleen liittolaisia, vaikkapa nämä liittolaiset olisivatkin horjuvia ja epävarmoja liittolaisia, sillä ehdolla, että nämä liittolaiset ovat joukkoliittolaisia, että ne eivät rajoita proletariaatin puolueen vallankumouksellista

propagandaa ja agitatiota, eivät rajoita tämän puolueen työtä työväenluokan ja työtätekevien joukkojen järjestämisen alalla.

Tällainen politiikka on leninismin toisen taktillisen periaatteen perusvaatimus. Ilman tällaista politiikkaa on proletariaatin voitto mahdoton.

Oppositio pitää tällaista politiikkaa vääränä, epä-leniniläisenä. Mutta se on osoituksena vain siitä, että oppositio on kadottanut leninismin viimeisetkin rippeet, että se on leninismistä yhtä kaukana kuin taivas maasta.

Onko Kiinan proletariaatilla lähimenneisyydessä ollut tällaisia liittolaisia?

Kyllä, on ollut.

Vallankumouksen ensimmäisen vaiheen aikana, jolloin vallankumous oli yleiskansallisen yhdistetyn rintaman vallankumous (Kantonin kausi), proletariaatin liittolaisia olivat talonpoikaisto, kaupungin köyhälistö, pikkuporvarillinen intelligenssi ja kansallinen porvaristo.

Kiinan vallankumousliikkeen eräs erikoisuus on se, että näiden luokkien edustajat työskentelivät yhdessä kommunistien kanssa samassa Kuomintangiksi nimitetyssä porvarillis-vallankumouksellisessa järjestössä.

Nämä liittolaiset eivät olleet eivätkä voineetkaan olla yhtä luotettavia. Eräät niistä olivat enemmän tai vähemmän luotettavia liittolaisia (talonpoikaisto, kaupungin köyhälistö), toiset vähemmän luotettavia, horjuvia (pikkuporvarillinen intelligenssi), kolmannet aivan epäluotettavia (kansallinen porvaristo).

Kuomintang oli silloin kiistattomasti enemmän tai vähemmän joukkojärjestö. Kommunistien poliittikkana Kuomintangin sisällä oli kansallisen porvariston edustajain (oikeistolaisten) eristäminen käyttäen heitä vallankumouksen etujen hyväksi, pikkuporvarillisen intelligenssin (vasemmistolaisten) sysääminen vasemmalle, talonpoikaiston ja kaupungin köyhälistön liittäminen lujasti proletariaatin ympärille.

Oliko Kanton silloin Kiinan vallankumouksellisen liikkeen keskus? Oli ehdottomasti. Sen voivat nyt kieltää vain järkensä menettäneet.

Millaisia saavutuksia kommunisteilla oli tällä kaudella? Vallankumouksen alueen laajeneminen, koska Kantonin sotajoukot pääsivät Jangtselle; proletariaatin julkisen järjestämisen mahdollisuus (ammattiliitot, lakkokomiteat); kommunististen järjestöjen muodostaminen puolueeksi; talonpoikaisjärjestöjen (talonpoikaisliittojen) ensimmäisten solujen muodostaminen; kommunistien tunkeutuminen armeijaan.

Asia on siis niin, että johto Kominternin taholta oli tänä kautena aivan oikea.

Vallankumouksen toisella kaudella, jolloin Tshangkaishek ja kansallinen porvaristo siirtyi vastavallankumouksen leiriin ja vallankumouksellisen liikkeen keskus siirtyi Kantonista Uhaniin, proletariaatin liittolaisia olivat talonpoikaisto, kaupungin köyhälistö ja pikkuporvarillinen intelligenssi.

Mistä johtui kansallisen porvariston poistuminen vastavallankumouksen leiriin? Ensinnäkin siitä, että kansallinen porvaristo pelkäsi työläisten vallankumousliikkeen laajakantoisuutta, ja toiseksi siitä, että imperiaalistit painostivat Shanghaissa kansallista porvaristoa.

Vallankumous menetti siten kansallisen porvariston. Se oli vallankumoukselle osittainen menetys. Mutta koottuaan lähemmäksi itseään talonpoikaiston laajat joukot se sen sijaan kohosi kehityksensä korkeampaan vaiheeseen, agraarivallankumouksen vaiheeseen. Se oli eduksi vallankumoukselle.

Oliko Kuomintang silloin, vallankumouksen toisessa vaiheessa, joukkojärjestö? Oli ehdottomasti. Se oli kiistattomasti enemmän joukkojärjestö kuin Kantontin kauden Kuomintang.

Oliko Uhan silloin vallankumousliikkeen keskus? Oli ehdottomasti. Vain sokeat voivat sen nyt kieltää. Päinvastaisessa tapauksessa Uhanin alue (Hubei, Hunan) ei olisi ollut silloin kommunistisen puolueen johtaman agraarivallankumouksen maksimaalisen kehityksen tukikohtana.

Kommunistien politiikka Kuomintangin suhteen oli silloin sen vasemmalle sysääminen ja sen muuttaminen proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimeksi.

Oliko silloin olemassa tällaisen muuttamisen mahdollisuus? Kyllä, oli. Ei ainakaan ollut perusteita olla sitä mieltä, että tällainen mahdollisuus olisi ollut suljettu pois. Me sanoimme silloin suoraan, että Uhanin Kuomintangin muuttamiseksi proletariaatin ja talonpoikaiston vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin ytimeksi on tarpeen ainakin kaksi ehtoa: Kuomintangin perusteellinen demokratisoiminen ja se, että Kuomintang välittömästi edistäisi agraarivallankumousta. Kommunistien puolelta olisi ollut tyhmää luopua tällaisen muuttamisen yrityksistä.

Millaisia saavutuksia kommunisteilla oli tällä kaudella?

Kommunistinen puolue kasvoi tällä kaudella 5—6 tuhatta jäsentä käsittäneestä pienestä puolueesta suureksi joukkopuolueeksi, jossa on 50—60 tuhatta jäsentä.

Työläisten ammattiliitot kasvoivat koko Kiinan käsittäväksi valtavaksi yhtymäksi, jossa on noin 3 miljoonaa jäsentä.

Talonpoikain paikallisjärjestöt ovat kasvaneet valtaviksi yhtymiksi, jotka käsittävät kymmeniä miljoonia ihmisiä. Talonpoikaiston agrariiliike kasvoi valtaviin mittoihin tullen keskeisimmäksi kysymykseksi Kiinan vallankumouksellisessa liikkeessä. Kommunistinen puolue valloitti itselleen mahdollisuuden vallankumouksen avoimeen järjestämiseen. Kommunistisesta puolueesta on tulemassa agrariivallankumouksen johtaja. Proletariaatin hegemonia alkaa muuttua toiveesta tosiasiaksi.

Kiinan kommunistinen puolue ei tosin kyennyt käyttämään kaikkia tämän kauden mahdollisuuksia. Kiinan kommunistisen puolueen Keskuskomitea tosin teki tänä kautena joukon mitä suurimpia virheitä. Mutta olisi naurettavaa luulla, että Kiinan kommunistisesta puolueesta voi tulla todellinen bolshevistinen puolue niin sanoakseni yhdessä rupeamassa, Kominternin toimintaohjeiden perustalla. Ei tarvitse muuta kuin palauttaa mieleensä puolueemme historian, puolueemme, joka on kokenut monet jakautumiset, lohkeamiset, kavallukset, petokset j.n.e., niin ymmärtää, että todelliset bolshevistiset puolueet eivät synny yhdessä rupeamassa.

Asia on siis niin, että tänäkin kautena johto Kominternin taholta oli aivan oikea.

Onko Kiinan proletariaatilla nykyään liittolaisia?

Kyllä, on.

Nämä liittolaiset ovat talonpoikaisto ja kaupunkien köyhälistö.

Nykyiselle kaudelle on luonteenomaista Kuomintangin uhanilaisen johdon siirtyminen vastavallankumouksen leiriin, pikkuporvarillisen intelligenssin loittoneminen vallankumouksesta.

Tämä loittoneminen johtuu ensinnäkin pikkuporvarillisen intelligenssin pelosta kasvavan agraarivallankumouksen edessä ja feodaalien painostuksesta uhanilaiseen johtoon, ja toiseksi imperialistien puristuksesta Tientsinin piirissä, jotka hinnaksi pohjoiseen laskemisesta vaativat Kuomintangia tekemään eron kommunisteista.

Oppositio epäilee feodaalisten jätteiden olemassaoloa Kiinassa. Mutta nyt on jokaiselle selvää, että feodaalisia jätteitä ei vain ole olemassa Kiinassa, vaan ne ovat osoittautuneet vieläpä voimakkaammiksikin kuin vallankumouksen rynnistys tällä ajankohdalla. Ja juuri siksi, että imperialistit ja feodaalit ovat osoittautuneet olevan Kiinassa toistaiseksi voimakkaampia, vallankumous on kärsinyt tilapäisen tappion.

Vallankumous menetti tällä kertaa pikkuporvarillisen intelligenssin.

Se juuri onkin vallankumouksen tilapäisen tappion merkki.

Mutta sen sijaan se liitti talonpoikaiston ja kaupunkiköyhälistön laajat joukot entistä lujemmin pro-

letariaatin ympärille luoden siten maaperän proletariaatin hegemonialle.

Se on eduksi vallankumoukselle.

Oppositio selittää vallankumouksen tilapäisen tappion Kominternin politiikasta johtuvaksi. Mutta siten voivat puhua vain marxilaisuudesta eron tehneet ihmiset. Vain sellaiset ihmiset, jotka ovat tehneet eron marxilaisuudesta, voivat vaatia, että oikea politiikka johtaisi aina ja ehdottomasti välittömään voittoon vihollisesta.

Oliko bolshevikkien politiikka oikea vuoden 1905 vallankumouksessa? Kyllä, oli. Mutta miksi vuoden 1905 vallankumous kärsi tappion huolimatta Neuvostojen olemassaolosta, huolimatta bolshevikkien oikeasta politiikasta? Siksi, että feodaaliset jätteet ja itsevaltiut osoittautuivat silloin työläisten vallankumouksellista liikettä voimakkaammiksi.

Oliko bolshevikkien politiikka oikea heinäkuussa 1917? Kyllä, oli. Mutta miksi bolshevikit kärsivät silloin tappion huolimatta taaskin Neuvostojen olemassaolosta, jotka pettivät silloin bolshevikit, huolimatta bolshevikkien oikeasta politiikasta? Siksi, että Venäjän imperialismi osoittautui silloin työläisten vallankumouksellista liikettä voimakkaammaksi.

Oikean politiikan ei lainkaan ole aina ehdottomasti johdettava välittömään voittoon vihollisesta. Välitön voitto vihollisesta ei riipu vain oikeasta politiikasta, vaan ennen kaikkea ja pääasiassa luokkien voimasuhteista, vallankumouksen ilmeisestä ylivoimasta, hajaannuksesta vihollisleirissä, suotuisasta kansainvälisestä tilanteesta.

Vain näillä ehdoilla proletariaatin oikea politiikka voi johtaa välittömään voittoon.

Mutta on eräs välttämätön vaatimus, jonka oikean politiikan on aina ja kaikenlaisissa oloissa täytettävä. Tämä vaatimus on se, että puolueen politiikka kohotaisi proletariaatin taistelukykyä, kartuttaisi sen yhteyksiä työtätekeviin joukkoihin, nostaisi proletariaatin arvovaltaa näiden joukkojen keskuudessa, tekisi proletariaatista vallankumouksen hegemonin.

Voidaanko väittää, että kulunut ajanjakso tarjosi enimmäismäärän suotuisia ehtoja vallankumouksen välittömälle voitolle Kiinassa? On selvää, että ei voida.

Voidaanko väittää, että kommunistinen politiikka Kiinassa ei kohottanut proletariaatin taistelukykyä, ei kartuttanut sen yhteyksiä laajoihin joukkoihin eikä nostanut proletariaatin arvovaltaa näiden joukkojen keskuudessa? On selvää, että ei voida.

Vain sokeat voivat olla näkemättä sitä, että Kiinan proletariaatin onnistui tänä aikana irroittaa laajat talonpoikaisjoukot sekä kansallisesta porvaristosta että pikkuporvarillisesta intelligenssistä liittääkseen ne lujasti yhteen oman lippunsa ympärille.

Kommunistinen puolue kulki Kantonissa vallankumouksen ensimmäisessä vaiheessa kansallisen porvariston kanssa solmitun blokin kautta voidakseen laajentaa vallankumouksen aluetta, muodostua joukko- puolueeksi, luoda itselleen mahdollisuuden proletariaatin julkiseen järjestämiseen ja raivata itselleen tien talonpoikaiston keskuuteen.

Kommunistinen puolue kulki Uhanissa vallankumouksen toisessa vaiheessa Kuomintangin pikkupor-

varillisen intelligenssin kanssa solmitun blokin kautta voidakseen kartuttaa voimiaan, laajentaa proletariaatin järjestöä, irroittaa talonpoikaiston laajat joukot kuomintangilaisesta johdosta ja luoda ehdot proletariaatin hegemonialle.

Kansallinen porvaristo meni vastavallankumouksen leiriin menettäen yhteytensä laajoihin kansanjoukkoihin.

Pelästyttyään agraarivallankumousta ja pilattuaan lopullisesti maineensa talonpoikaiston miljoonaisten joukkojen silmissä Kuomintangin pikkuporvarillinen intelligenssi Uhanissa meni kansallisen porvariston perässä.

Mutta talonpoikaiston miljoonaiset joukot sen sijaan liittyivät entistä lujemmin proletariaatin ympärille nähden siinä ainoan luotettavan johtajansa ja opastajansa.

Eikö ole selvää, että vain oikea politiikka saattoi johtaa tällaisiin tuloksiin?

Eikö ole selvää, että vain tällainen politiikka saattoi kohottaa proletariaatin taistelukykyisyyden?

Kuka sitten, paitsi oppositioon kuuluvia johtajapahasiamme, voi kieltää tällaisen taktiikan oikeellisuuden ja vallankumouksellisuuden?

Oppositio väittää, että Uhanin kuomintangilaisen johdon kääntyminen vastavallankumouksen puoleen on osoituksena siitä, että blokkipolitiikka uhanilaisen Kuomintangin kanssa vallankumouksen toisessa vaiheessa ei ollut oikea.

Mutta siten voivat puhua vain henkilöt, jotka ovat unohtaneet bolshevismin historian ja kadottaneet leninismen viimeisetkin rippeet.

Oliko bolshevikkien vallankumouksellisen blokin politiikka vasemmistoeserrien kanssa Lokakuussa ja Lokakuun jälkeen aina vuoden 1918 kevääseen saakka oikea? Luullakseni kukaan ei ole vielä ryhtynyt kieltämään sitä, että tämä blokki oli oikea. Mihin tämä blokki päättyi? Vasemmistoeserrien kapinaan Neuvostovaltaa vastaan. Voidaanko tällä perustalla väittää, että blokkipolitiikka eserrien kanssa ei ollut oikea? On selvää, että ei voida.

Oliko vallankumouksellisen blokin politiikka uhanilaisen Kuomintangin kanssa Kiinan vallankumouksen toisessa vaiheessa oikea? Luullakseni kukaan ei ole vielä ryhtynyt kieltämään sitä, että tämä blokki oli oikea vallankumouksen toisessa vaiheessa. Itse oppositio väitti silloin (huhtikuu 1927), että tällainen blokki oli oikea. Kuinka voidaan nyt, uhanilaisen Kuomintangin johdon loitottua vallankumouksesta, tämän loittonemisen perustalla väittää, että vallankumouksellinen blokki uhanilaisen Kuomintangin kanssa ei ollut oikea?

Eikö ole selvää, että vain selkärangattomat ihmiset voivat käytellä tuollaisia „argumentteja“?

Onko kukaan väittänyt, että blokki uhanilaisen Kuomintangin kanssa on ikuinen ja loputon blokki? Onko maailmassa olemassa ikuisia ja loputtomia blokkeja? Eikö ole selvää, että oppositio ei ole ymmärtänyt mitään, ei kerrassaan mitään leninismien toisesta taktillisesta periaatteesta, joka koskee proletariaatin blokkia ei-proletaaristen luokkien ja ryhmien kanssa.

Lenin määrittelee tämän taktillisen periaatteen seuraavasti:

„Itseen mahtavampi vastustaja voidaan voittaa vain jännittämällä äärimmilleen kaikki voimat sekä käyttämällä ehdottomasti ja mitä suurimmalla tarkkuudella, mitä huolellisimmin, maltillisimmin ja taitavimmin kaikkia vähäisimpiäkin „rakoiluja“ vihollisten välillä, jokaista etuvastakohtaa eri maiden porvariston välillä, porvariston eri ryhmien ja kerrosten välillä eri maiden sisällä, samoin kuin jokaista, pienintäkin mahdollisuutta hankkia itselleen joukkoliittolainen, vaikkapa vain tilapäinen, horjuva, kestävä, epävarma tai ehdollinen liittolainen. Ken ei ole ymmärtänyt tätä, hän ei ole ymmärtänyt yhtään mitään marxilaisuudesta ja nykyaikaisesta tieteellisestä sosialismista yleensä *. Ken ei ole todistanut käytännöllisesti, verrattain pitkän ajan kuluessa ja verrattain erilaisissa poliittisissa tilanteissa osaavansa soveltaa tätä totuutta käytännössä, hän ei ole oppinut vielä auttamaan vallankumouksellista luokkaa sen taistelussa koko työtätekevän ihmiskunnan vapauttamiseksi riistäjistä. Ja tämä koskee samassa määrin proletariaatin poliittisen vallan valloittamisen edellistä sekä jälkeistä kautta“ (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“, XXV osa, s. 210—211).

Eikö ole selvää, että opposition linja on tästä leninismin taktillisesta periaatteesta luopumisen linja?

Eikö ole selvää, että Kominternin linja on sitä vastoin tämän taktillisen periaatteen välttämättömän huomioimisen linja?

* * *

Siirtykäämme tarkastelemaan leninismin kolmatta taktillista periaatetta.

Tämä taktillinen periaate koskee tunnusten vaihtamista, tämän vaihtamisen järjestystä ja keinoja. Se koskee kysymystä, millä tavalla puoluetta varten olevat tunnukset voidaan muuttaa joukkoja varten

* Alleviivaus minun. J. St.

oleviksi tunnuksiksi, kysymystä, miten ja millä tavalla joukot on vietävä vallankumouksellisiin aseisiin, jotta joukot itse oman poliittisen kokemuksensa pohjalla voisivat vakuuttua puolueen tunnusten olevan oikeita.

Pelkällä propagandalla ja agitatiolla ei joukkoja voida saada vakuuttuneiksi. Sitä varten tarvitaan itse joukkojen omakohtainen poliittinen kokemus. Sitä varten on tarpeen, että laajat joukot itse, omassa selkänahassaan kokisivat esimerkiksi vallitsevan järjestelmän kukistamisen välttämättömyyden, uuden poliittisen ja yhteiskunnallisen järjestelmän pystyttämisen välttämättömyyden.

Se oli hyvä, kun etumainen ryhmä, puolue oli jo vakuuttunut esimerkiksi Miljukovin ja Kerenskin Väliaikaisen hallituksen kukistamisen välttämättömyydestä huhtikuussa 1917. Mutta se ei ollut vielä riittävää sitä varten, että olisi voitu esiintyä tämän hallituksen kukistamiseksi, sitä varten, että olisi voitu asettaa tunnus Väliaikaisen hallituksen kukistamisesta ja Neuvostovallan pystyttämisestä **päivän tunnukseksi**. Sitä varten, että formula „kaikki valta Neuvostoille“ voitiin muuttaa lähikauden **perspektiivistä päivän tunnukseksi**, välittömän toiminnan tunnukseksi, sitä varten tarvittiin vielä eräs ratkaiseva ehto, nimittäin se, että itse joukot tulivat vakuuttuneiksi tämän tunnuksen oikeellisuudesta ja tavalla tai toisella tukivat puoluetta sen käytännöllisessä toteuttamisessa.

Täytyy tehdä tarkka ero lähikauden **perspektiivin** formulan ja **päivän tunnuksen** formulan välillä. Tässä juuri Bagdatjevin johtama bolshevikkiryhmä Pietarissa ajoikin karille huhtikuussa 1917, jolloin se asetti

ennenaikaisesti tunnuksen „alas Väliaikainen hallitus, kaikki valta Neuvostoille“. Lenin sanoi silloin tätä Bagdatjevin ryhmän yritystä vaaralliseksi seikkailuksi ja tuomitsi sen julkisesti⁶⁹.

Miksi?

Siksi, että työtätekevien laajat joukot selustassa ja rintamalla eivät olleet vielä valmiit tämän tunnuksen vastaanottamiseen. Siksi, että tämä ryhmä sekoitti formulan „kaikki valta Neuvostoille“ perspektiivinä tunnukseen „kaikki valta Neuvostoille“ päivän tunnuksena. Siksi, että se juoksi edelle asettaen puolueen vaaraan joutua täydellisesti eristetyksi laajoista joukoista, Neuvostoista, jotka silloin vielä uskoivat Väliaikaisen hallituksen vallankumouksellisuuteen.

Olisiko Kiinan kommunistien pitänyt, sanokaamme puoli vuotta sitten, antaa tunnus „alas kuomintangilainen johto Uhanissa“? Ei, ei pitänyt.

Ei pitänyt, sillä se olisi ollut vaarallista edelle juoksemista, mikä olisi vaikeuttanut kommunistien pääsyä laajojen työtätekevien joukkojen luo, jotka vielä luottivat kuomintangilaiseen johtoon, se olisi eristänyt kommunistisen puolueen laajoista talonpoikaisjoukoista.

Ei pitänyt, sillä Uhanin kuomintangilainen johto, Kuomintangin uhanilainen Keskuskomitea ei ollut vielä ehtinyt tehdä voitavaansa porvarillis-demokraattisena hallituksena, ei ollut vielä ehtinyt saattaa itseään häpeään eikä menettää mainettaan laajojen työtätekevien joukkojen silmissä taistelullaan agraarivallankumousta vastaan, taistelullaan työväenluokkaa vastaan, kääntymisellään vastavallankumouksen puoleen.

Me olemme aina sanoneet, että ei voida ottaa suuntaa Uhanin kuomintangilaisen johdon maineen luhistamiseen ja tuon johdon vaihtamiseen niin kauan, kun se ei ole ehtinyt tehdä voitavaansa porvarillis-demokraattisena hallituksena, että täytyy antaa sen ensin tehdä voitavansa, jotta sitten voitaisiin asettaa käytännöllisesti kysymys sen vaihtamisesta.

Pitääkö Kiinan kommunistien nyt antaa tunnus „alas kuomintangilainen johto Uhanissa“? Kyllä, pitää ehdottomasti.

Nyt, jolloin kuomintangilainen johto on taistelullaan vallankumousta vastaan saattanut jo itsensä häpeään ja asettanut itsensä vihamielisiin suhteisiin laajojen työläis- ja talonpoikaisjoukkojen kanssa, tämä tunnus saa voimakasta kannatusta kansanjoukkojen keskuudessa.

Nyt jokainen työläinen ja jokainen talonpoika käsittää, että kommunistit tekivät oikein poistuessaan Uhanin hallituksesta ja Kuomintangin uhanilaisesta Keskuskomiteasta ja antaessaan tunnuksen „alas kuomintangilainen johto Uhanissa“.

Sillä tässä kysymyksessä talonpoikais- ja työläisjoukkojen on nyt valittava: **joko** nykyinen Kuomintangin johto, ja silloin — kieltäytyminen näiden joukkojen välttämättömien tarpeiden tyydyttämisestä, luopuminen agraarivallankumouksesta; **tahi** agraarivallankumous ja työväenluokan aseman perinpohjainen parantaminen, ja silloin — kuomintangilaisen johdon vaihtaminen Uhanissa tulee joukoille päivän tunnukseksi.

Sellaisia ovat leninismen kolmannen taktillisen periaatteen vaatimukset tunnusten vaihtamisen kysy-

myksessä, kysymyksessä laajojen joukkojen uusiin vallankumouksellisiin aseisiin tuomisen keinoista ja teistä, kysymyksessä siitä, että politiikallaan, teollaan, vaihtamalla **oikeaan aikaan** toiset tunnukset toisiin voitaisiin auttaa työtätekevien laajoja joukkoja pääsemään oman kokemuksensa pohjalla selville siitä, että puolueen linja on oikea.

Lenin määrittelee tämän taktillisen periaatteen seuraavasti:

„Pelkällä etujoukolla ei voida voittaa. Pelkän etujoukon heittäminen ratkaisevaan taisteluun ennen kuin koko luokka, ennen kuin laajat joukot ovat asettuneet joko suoranaisesti auttamaan etujoukkoa tai ainakin suopean puolueettomuuden kannalle sen suhteen ja tulleet täysin kykenemättömiksi auttamaan sen vihollista, ei olisi ainoastaan typeryyttä, vaan myöskin rikos. Mutta jotta todella koko luokka, jotta todella laajat työtätekevät ja pääoman sortamat joukot tulisivat tälle kannalle, siihen ei riitä pelkkä propaganda, pelkkä agitatio. Siihen tarvitaan näiden joukkojen omakohtaista poliittista kokemusta*. Tämä on kaikkien suurten vallankumousten pääsääntö, jonka nyt ei ainoastaan Venäjä, vaan myöskin Saksa, on vahvistanut hämmästyttävällä voimalla ja selvyydellä. Ei ainoastaan Venäjän valistumattomien, useinkin lukutaidottomien joukkojen, vaan myös Saksan korkeasti valistuneiden, kauttaaltaan lukutaitoisten joukkojen on pitänyt kokea omassa nahassaan II Internationalen ritarien hallituksen koko voimattomuus, selkärangattomuus, avuttomuus, sen koko lakeijamaisuus porvariston edessä, koko halpamaisuus, äärimmäisten taantumuksellisten (Kornilov Venäjällä, Kapp ja kumpp. Saksassa) diktatuurin ilmeinen kiertämättömyys proletariaatin diktatuurin ainoana vaihtoehtona kääntyäkseen päättäväisesti kommunismin puoleen. Kansainvälisen työväenliikkeen valveutuneen etujoukon, t.s. kommunististen puolueiden, ryhmien ja virtausten tämän hetken tehtävänä on osata johtaa

* Alleviivaus minun. J. St.

laajat (tätä nykyä vielä suurimmaksi osaksi uinuvat, haluttomat, vanhoilliset, piintyneet ja herättämättömät) joukot tähän uuteen asemaansa taikka oikeammin osata johtaa ei yksistään puoluettaan, vaan myöskin näitä joukkoja niiden tullessa, siirtyessä uuteen asemaan" (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunistissa“, XXV osa, s. 228).

Opposition perusvirhe on siinä, että se ei käsitä tämän leninismien taktillisen periaatteen sisältöä ja merkitystä, se ei tunnusta sitä, se rikkoo sitä järjestelmällisesti.

Se (trotskilaiset) rikkoi tätä taktillista periaatetta vuoden 1917 alussa, kun se yritti „hypätä“ vielä päättymättömän agrariiliikkeen yli (kts. Lenin).

Se (Trotski ja Zinovjev) rikkoi sitä, kun se yritti „hypätä“ ammattiliittojen taantumuksellisuuden yli ollen tunnustamatta kommunistien toiminnan tarkoituksenmukaisuutta taantumuksellisissa ammattiliitoissa ja kieltämällä väliaikaisten blokkien välttämättömyyden niiden kanssa.

Se (Trotski, Zinovjev ja Radek) rikkoi sitä, kun se yritti „hypätä“ Kiinan vallankumousliikkeen kansallisten erikoisuuksien (Kuomintang) yli, Kiinan kansanjoukkojen takapajuisuuden yli vaatimalla huhtikuussa 1926 kommunistien viipymätöntä poistumista Kuomintangista ja asettamalla huhtikuussa 1927 tunnuksen Neuvostojen viipymättömästä järjestämisestä oloissa, jolloin kehityksen kuomintangilaista vaihetta ei oltu vielä viety loppuun, se ei ollut vielä aikaansa elänyt.

Oppositio on sitä mieltä, että kun se on käsittänyt, päässyt perille kuomintangilaisen johdon puolinnaisuudesta, horjuvaisuudesta ja epäluotettavuudesta,

kun se on päässyt perille Kuomintangin kanssa solmitun blokin tilapäisestä ja ehdollisesta luonteesta (ja siitä perillepääseminen on helppoa jokaiselle valistuneelle poliittisen työn tekijälle),—niin se on täysin riittävää sitä varten, että voidaan aloittaa „päättäväiset teot“ Kuomintangia vastaan, Kuomintangin valtaa vastaan, täysin riittävää sitä varten, että työläisten ja talonpoikain laajat joukot „heti“ kannattavat „meitä“ ja „meidän“ „päättäväisiä tekojamme“.

Oppositio unohtaa, että „meidän“ käsittämistemme ei tässä ole vielä likimainkaan riittävää sitä varten, että Kiinan kommunistit voisivat saada joukot mukaansa. Oppositio unohtaa, että sitä varten on tarpeen vielä se, että itse joukot oman kokemuksensa pohjalla pääsisivät perille kuomintangilaisen johdon epäluotettavuudesta, taantumuksellisuudesta ja vastavallankumouksellisuudesta.

Oppositio unohtaa, että vallankumousta eivät „tee“ vain etumainen ryhmä, ei vain puolue, ei vain yksityiset, vaikkapa „korkea-arvoisetkin“, „yksilöt“, vaan ennen kaikkea ja pääasiallisesti kansan miljoonaiset joukot.

On kummallista, että oppositio unohtaa kansan miljoonaisten joukkojen tilan, käsityksen ja valmeuden päättäväisiin tekoihin.

Tiesimmekö me, puolue, Lenin, huhtikuussa 1917, että Miljukovin ja Kerenskin Väliaikainen hallitus pitää kukistaa, että Väliaikaisen hallituksen olemassaolo ei sovi yhteen Neuvostojen toiminnan kanssa, että vallan on siirryttävä Neuvostoille? Kyllä, tiesimme.

Minkä vuoksi sitten Lenin leimasi Bagdatjevin johtaman tunnetun bolshevikkiryhmän Pietarissa seikkailijoiksi huhtikuussa 1917, jolloin tämä ryhmä esitti tunnuksen „alas Väliaikainen hallitus, kaikki valta Neuvostoille“ ja jolloin se yritti kukistaa Väliaikaisen hallituksen?

Siksi, että työtätekevien laajat joukot, tietty osa työläisistä, miljoonat talonpojat, armeijan laajat joukot ja vihdoin itse Neuvostotkaan eivät olleet vielä valmiit tämän tunnuksen vastaanottamiseen päivän tunnuksena.

Siksi, että Väliaikainen hallitus ja eserrien ja menshevikkien pikkuporvarilliset puolueet eivät olleet vielä ehtineet tehdä voitavaansa, eivät olleet vielä ehtineet pilata riittävästi mainettaan työtätekevien miljoonaisten joukkojen silmissä.

Siksi, että Lenin tiesi, että Väliaikaisen hallituksen kukistamiseksi ja Neuvostovallan pystyttämiseksi ei ole riittäväää yksistään vain proletariaatin etumaisen ryhmän, proletariaatin puolueen käsitys ja tietoisuus, vaan että sitä varten on vielä tarpeen, että joukot itse ovat omasta kokemuksestaan tulleet vakuuttuneiksi tämän linjan olevan oikean.

Siksi, että täytyi joutua kokemaan koko kokoomusmylläkkä, pikkuporvarillisten puolueiden kavallukset ja petokset kesä-, heinä- ja elokuussa 1917, täytyi joutua kokemaan häpeällinen hyökkäys rintamalla kesäkuussa 1917, pikkuporvarillisten puolueiden „rehellinen“ kokoomus Kornilovien ja Miljukovien kanssa, Kornilovin kapina j.n.e., jotta työtätekevien miljoonaiset joukot saattoivat vakuuttua Väliaikaisen

hallituksen kukistamisen ja Neuvostovallan pystyttämisen välttämättömyydestä.

Siksi, että vain sellaisissa oloissa tunnus Neuvostovallasta **perspektiivinä** voitiin muuttaa **päivän tunnukseksi**.

Opposition onnettomuus on siinä, että se tekee tämän tästä sen saman virheen, jonka aikoinaan teki Bagdatjevin ryhmä, että hyläten Leninin tien se pitää parempana „marssia“ Bagdatjevin tietä.

Tiesimmekö me, puolue, Lenin, että Perustava kokous on yhteensoveltumaton Neuvostovallan järjestelmän kanssa, kun me osallistuimme Perustavan kokouksen vaaleihin ja kutsuimme sen koolle Pietariin? Kyllä, tiesimme.

Miksi me sitten kutsuimme sen kokoon? Kuinka saattoi tapahtua, että pystytettyään Neuvostovallan bolshevikit, porvarillisen parlamentarismin viholliset, eivät vain osallistuneet Perustavan kokouksen vaaleihin, vaan vielä itse kutsuivat Perustavan kokouksen koolle? Eikö se ollut „perässälauhustamista“, tapahtumista jälkeenjäämistä, „joukkojen hillitsemistä“, „kaukaisen tähtäimen“ taktiikan rikkomista? Ei tietenkään.

Bolshevikit tekivät sen siksi, että kansan takapajuiset joukot olisivat voineet helpommin omin silmin nähdä Perustavan kokouksen kelpaamattomuuden, sen taantumuksellisuuden, sen vastavallankumouksellisuuden. Vain siten voitiin talonpoikaiston miljoonaiset joukot saada omalle puolelle ja tehdä Perustavan kokouksen hajoittaminen itselle helpommaksi.

Lenin kirjoittaa siitä seuraavaa:

„Me osallistuimme Venäjän porvarillisen parlamentin, Perustavan kokouksen vaaleihin syys—marraskuussa vuonna 1917. Oliko meidän taktiikkamme silloin oikea vaiko ei?. Eikö meillä, Venäjän bolsheveikeilla, ollut vuoden 1917 syys—marraskuussa enemmän kuin keillä Lännen kommunisteilla tahansa oikeus olla sitä mieltä, että Venäjällä parlamentarismi oli poliittisesti aikansa elänyt? Tietysti oli, sillä eihän kysymys ole siitä, ovatko porvarilliset parlamentit olleet olemassa enemmän tai vähemmän aikaa, vaan siitä, miten valmiit (aatteellisesti, poliittisesti ja käytännössä) työrietekevien laajat joukot ovat ottamaan vastaan neuvostojärjestelmän ja ajamaan hajalle porvarillis-demokraattisen parlamentin (tahi sallimaan sen hajoittamisen). Se, että Venäjällä syys—marraskuussa vuonna 1917 kaupunkien työväenluokka, sotilaat ja talonpojat olivat useiden erikoisehtojen vuoksi harvinaisen valmiit ottamaan vastaan neuvostojärjestelmän ja ajamaan hajalle kaikkein demokraattisimman porvarillisen parlamentin, on aivan kiistaton ja täysin todettu historiallinen tosiasia. Mutta siitä huolimatta bolshevikit eivät julistaneet Perustavaa kokousta boikottiin, vaan osallistuiivat vaaleihin sekä ennen valtiollisen vallan valtaamista proletariaatin käsiin että sen jälkeen...

Sitä seuraa aivan kiistaton johtopäätös: on todistettu, ettei edes muutama viikko ennen Neuvostojen tasavallan voittoa, ei edes sellaisen voiton jälkeen porvarillis-demokraattiseen parlamenttiin osallistuminen tuota vahinkoa vallankumoukselliselle proletariaatille, vaan tekee sille paremmin mahdolliseksi todistaa takapajuisille joukoille, miksi sellaiset parlamentit ansaitsevat tulla hajoitetuiksi, helpottaa niiden hajoittamista, helpottaa „poliittista suoriutumista“ porvarillisesta parlamentarismista“ (kts. „Vasemmistolaisuus“ lastentautina kommunismissa“, XXV osa, s. 201—202).

Sillä tavalla bolshevikit sovelsivat käytännössä leninismiin kolmatta taktillista periaatetta.

Sillä tavalla pitää soveltaa bolshevismin taktiikkaa Kiinassa, samantekevää, onko kysymys agraarivallankumouksesta, Kuomintangista tai Neuvostojen tunnuksesta.

Oppositio nähtävästi kallistuu sille kannalle, että vallankumous Kiinassa on kärsinyt jo täydellisen tappion. Se ei tietenkään ole totta. Että vallankumous Kiinassa on kärsinyt tilapäisen tappion, siitä ei voi olla epäilyä. Mutta minkälainen on tuo tappio, kuinka syvä se on — siitä on nyt kysymys.

On mahdollista, että se on suunnilleen yhtä pitkäaikainen tappio kuin Venäjällä vuonna 1905, jolloin vallankumous keskeytyi kokonaiseksi kahdeksitoista vuodeksi purkautuakseen sitten helmikuussa 1917 uudella voimalla, pyyhkäistäkseen pois itsevaltiuden ja raivatakseen tien uudelle, neuvostovallankumoukselle.

Tätä perspektiiviä ei voida pitää mahdottomana. Se ei ole vielä vallankumouksen täydellinen tappio, samoin kuin vuoden 1905 tappiotakaan ei voitu pitää lopullisena tappiona. Se ei ole täydellinen tappio, koska Kiinan vallankumouksen kehityksen tämän vaiheen perustehtävät — agraarivallankumous, Kiinan vallankumouksellinen yhdistäminen, imperialismiin ikeestä vapautuminen — odottavat vielä ratkaisuaan. Ja jos tämä perspektiivi muuttuu todellisuudeksi, niin työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen viipymättömästä muodostamisesta Kiinassa ei voi olla tietysti puhettakaan, sillä Neuvostot muodostetaan ja ne puhkeavat kukkaansa vain vallankumouksellisen nousun oloissa.

Mutta tuskinpa tätä perspektiiviä voidaan pitää todennäköisenä. Joka tapauksessa toistaiseksi ei ole syytä pitää sitä todennäköisenä. Ei ole syytä, koska vastavallankumousta ei ole vielä yhdistetty eikä vielä kohta yhdistetä, jos sen yleensäkin on suotu jolloinkin yhtyä.

Sillä sota entisten ja nykyisten militaristien välillä kiihtyy uudella voimalla eikä se voi olla heikentämättä vastavallankumouksen voimaa köyhdyttäen ja kuohuttaen samalla talonpoikaistoa.

Sillä Kiinassa ei ole vielä sellaista ryhmää tai selalaista hallitusta, joka kykenisi antamaan jotain Stolypinin reformin tapaista, joka voisi palvella hallitsevia ryhmiä ukkosenjohdattimena.

Sillä talonpoikain miljoonaisia joukkoja, jotka ovat jo päässeet käsiksi tilanherrojen maihin, ei ole helppo taltuttaa ja lyödä maahan.

Sillä proletariaatin arvovalta kasvaa työtätekevien joukkojen silmissä päivästä toiseen, ja sen voimia ei ole vielä likimainkaan murskattu.

Mahdollista on, että Kiinan vallankumouksen tappio on syvyydeltään verrattavissa bolshevikkien siihen tappioon, jonka he kärsivät heinäkuussa 1917, jolloin menshevistiset ja eserräläiset Neuvostot kavalsivat heidät, jolloin heidän oli pakko siirtyä maanalaisuuteen ja jolloin vallankumous muutaman kuukauden kuluttua astui uudelleen kadulle pyyhkäistäkseen pois Venäjän imperialistisen hallituksen.

Analogia on tässä tietysti ehdollista. Pidän sitä mahdollisena vain kaikilla niillä varauksilla, jotka ovat välttämättömiä, kun otetaan huomioon meidän päiviemme Kiinan ja vuoden 1917 Venäjän tilanteen erilaisuus. Otan tällaisen analogian vain siksi, että voisin lähimain luonnehtia Kiinan vallankumouksen tappion syvyyden.

Tämä perspektiivi on mielestäni todennäköisempi. Ja jos se, tämä perspektiivi, muuttuu todellisuudeksi, jos lähiaikoina — ei ehdottomasti kahden kuukauden

kuluttua, vaan puolen vuoden, vuoden kuluttua — vallankumouksen uudesta noususta tulee tosiasia, niin kysymys työväen ja talonpoikain edustajain Neuvostojen muodostamisesta voi nousta päiväjärjestykseen päivän tunnuksena ja porvarillisen hallituksen vastapainona.

Miksi?

Siksi, että vallankumouksen nykyisessä kehitysvaiheessa tulee Neuvostojen muodostaminen olemaan vallankumouksen uuden nousun oloissa täysin kypsä asia.

Vielä äsken, muutama kuukausi sitten, Kiinan kommunistien ei pitänyt asettaa Neuvostojen muodostamisen tunnusta, sillä se olisi ollut sellaista seikkailua, joka on ominaista meidän oppositiollemme, sillä kuomintangilainen johto ei ollut vielä ehtinyt saattaa itseään huonoon maineeseen vallankumouksen vastustajana.

Nykyään sitä vastoin Neuvostojen muodostamisen tunnuksesta voi tulla todella vallankumouksellinen tunnus, jos (jos!) lähiaikoina alkaa uusi ja mahtava vallankumouksellinen nousu.

Tämän vuoksi jo nyt, jo ennen nousun alkua, rinnan sen taistelun kanssa, jota käydään nykyisen kuomintangilaisen johdon vaihtamiseksi vallankumoukselliseen johtoon, on sankkojen työtätekevien joukkojen keskuudessa harjoitettava mitä laajinta propagandaa Neuvostojen aatteen puolesta kiiruhtamatta edelle ja muodostamatta Neuvostoja nyt heti ja muistaen, että Neuvostot voivat puhjeta kukkaansa vain voimakkaan vallankumouksellisen nousun oloissa.

Oppositio voi sanoa, että se sanoi tämän „ensimmäisenä“, että tämä onkin se, jota heillä sanotaan „kaukaisen tähtäimen“ taktiikaksi.

Se ei ole totta, hyvät ystävät. Se ei ole lainkaan totta! Tuo taktiikka ei ole „kaukaisen tähtäimen“ taktiikkaa, vaan harhailutaktiikkaa, ainaisten yli- ja vajaalentojen taktiikkaa.

Kun oppositio vaati kommunistien viipymätöntä poistumista Kuomintangista huhtikuussa 1926, niin se oli ylilentotaktiikkaa, sillä opposition oli itsensä sitten pakko myöntää, että kommunistien oli jäätävä Kuomintangiin.

Kun oppositio julisti Kiinan vallankumouksen valtakumoukseksi tulliautonomian puolesta, niin se oli vajaalentotaktiikkaa, sillä opposition oli sitten pakko ryömiä pois tuosta omasta formulastaan.

Kun oppositio huhtikuussa 1927 julisti feodaaliset jätteet Kiinassa liioitteluksi ja unohti joukkoluontoisensa agraariliikkeen olemassaolon, niin se oli vajaalentotaktiikkaa, sillä opposition oli pakko sitten itsensä tunnustaa vaieten tuo virheensä.

Kun oppositio huhtikuussa 1927 esitti Neuvostojen viipymättömän muodostamisen tunnuksen, niin se oli ylilentotaktiikkaa, sillä oppositiolaisten oli silloin itsensä pakko myöntää erimielisyyksien olemassaolo omassa leirissään, kun eräs heistä (Trotski) vaati suunnan ottamista Uhanin hallituksen kukistamiseen, mutta toinen (Zinovjev) päinvastoin vaati „kaikkinaista apua“ tälle samalle Uhanin hallitukselle.

Mutta mistä lähtien meillä harhailutaktiikkaa, yli- ja vajaalentotaktiikkaa on ryhdytty nimittämään „kaukaisen tähtäimen“ taktiikaksi?

Neuvostojen suhteen on sanottava, että asiakirjoissaan Komintern on puhunut Neuvostoista Kiinassa **perspektiivinä** kauan ennen oppositiota. Mitä tulee Neuvostoihin **päivän tunnuksena**, jonka oppositio esitti tämän vuoden keväällä vastapainona vallankumoukselliselle Kuomintangille (Kuomintang oli silloin vallankumouksellinen, sillä muuten Zinovjevillä ei olisi ollut syytä huutaa „kaikkinaisesta avusta“ Kuomintangille), niin se oli seikkailua, meluavaa edellejuoksemista, samanlaista seikkailua ja edellejuoksemista kuin Bagdatjevillä huhtikuussa 1917.

Siitä, että Neuvostojen tunnus voi tulla Kiinassa **lähitulevaisuudessa** päivän tunnukseksi, ei vielä lähimainkaan johdu, ettei se, kun oppositio esitti Neuvostojen tunnuksen **tämän vuoden keväällä**, olisi ollut vaarallista ja vahingollista seikkailua.

Aivan samoin kuin siitäkään, että Lenin tunnusti „**kaikki valta Neuvostoille**“ tunnuksen välttämättömäksi ja ajankohtaiseksi **syyskuussa 1917** (Keskuskomitean tunnettu päätös kapinasta)⁷⁰, ei lähimainkaan johdu, ettei se, kun Bagdatjev esitti tämän tunnuksen **huhtikuussa 1917**, olisi ollut vahingollista ja vaarallista seikkailua.

Bagdatjev olisi myöskin voinut sanoa syyskuussa 1917, että hän „ensimmäisenä“ puhui Neuvostojen tunnuksesta jo huhtikuussa 1917. Merkitseekö se sitä, että Bagdatjev oli oikeassa, mutta Lenin oli väärässä määritellesään hänen esiintymisensä huhtikuussa 1917 seikkailuksi?

Bagdatjevin „laakerit“ eivät näköjään anna uni-
rauhaa meidän oppositiollemme.

Oppositio ei käsitä, ettei asia ole lainkaan siinä, että sanotaan „ensimmäisenä“, juosten edelle ja saat- taen epäjärjestykseen vallankumouksen asiaa, vaan siinä, että sanotaan oikeaan aikaan, ja sanotaan niin, että joukot ottaisivat sanotun vastaan ja että se toteu- tettaisiin elämässä.

Sellaisia ovat tosiasiat.

Oppositio on luopunut leniniläisestä taktiikasta, opposition politiikalla on „ultravasemmistolainen“ seikkailuluonne — sellainen on yhteenvedo.

„Pravda“ № 169,
heinäkuun 28 p:nä 1937
Allekirjoitus: J. Stalin